

Arrest

nr. 241 383 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 november 2019 België binnen met zijn identiteitskaart en verzoekt op 3 december 2019 om internationale bescherming. Op 29 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Tatek in de buurt van de stad Kobani. U bent Koerd van etnische origine en zou in 2006 bekeerd zijn tot het Yezidi geloof. Toen u twintig jaar oud was, zou u naar Libanon zijn gegaan waar u zou gewerkt hebben in de fashion design. In 2012 zou u zijn teruggekeerd naar Syrië. Daar zou u niet meer gewerkt hebben. Toen IS zou zijn opgerukt richting Kobani en de gevechten daar heviger werden, zou u zijn gevlucht richting Turkije en zo verder naar Griekenland. U zou daar geen intentie hebben gehad om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar zou dit toch hebben gedaan. U verklaart ook een beschermingsstatus te hebben gekregen in Griekenland. De levensomstandigheden in Griekenland zouden echter zo slecht zijn geweest dat u er niet kon blijven. U kreeg geen enkele steun (noch financieel noch op enige andere wijze) en zou zelfs op straat hebben geleefd. U verklaart ook dat de veiligheidssituatie in Griekenland allesbehalve ideaal was. Toen u alle reisdocumenten had, besloot u om verder naar West-Europa te reizen om hier een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat deed u uiteindelijk op 3 december 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een Syrische identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland (persoonlijk onderhoud p.3 en vraag 22 DVZ p.10).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat u in Griekenland geen enkele steun kreeg, noch financieel noch op enige andere wijze (persoonlijk onderhoud CGVS, p.7).

Dat u verklaart dat u noch financiële steun noch recht had op een woonst, strookt niet met de algemene informatie. Verzoekers worden wel degelijk financieel ondersteund, zij het minimaal, en krijgen een woonst toegewezen. Dat u verklaart geen enkele steun te hebben gekregen en geen enkel recht als vluchteling zou hebben, strookt aldus niet met de werkelijkheid (zie ook bijgevoegd document over rechten van mensen met een beschermingsstatus in Griekenland). Uit uw verklaringen blijkt dat u stelt dat er in de parken drugsgebruikers en criminelen waren en dat u zich daardoor onveilig voelde. U haalt echter geen veiligheidsincidenten aan die specifiek tegen u zou zouden zijn gericht.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland – u verklaart zelf een vluchtelingenstatus voor drie jaar - verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland kon u niet aannemelijk maken dat uw levensomstandigheden aldaar zodanig ondermaats zouden zijn dat er dient gewag gemaakt te worden van een onmenselijke of vernederende levensstandaard.

U verklaart dat u geen rechten had en dat u onder dwang in Griekenland zat, dat u daar vastzat (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). U verklaart ook dat Griekenland 'uw bestemming niet was' en dat u naar 'Duitsland of België wenste door te reizen omdat deze landen de mensenrechten respecteren' (persoonlijk onderhoud CGVS, p.8).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u de Griekse hulporganisatie Praksis kende en er ook kwam om voedsel te krijgen. U zou aan hen ook bijkomende vragen gesteld hebben, maar ze zouden u hebben geantwoord dat ze u niet konden helpen, omdat u een 'jonge man bent, zonder vrouw en kinderen' (persoonlijk onderhoud CGVS, p.9) Dit strookt niet met de algemene informatie waaruit blijkt dat alle personen met een status van dezelfde voorwaarden kunnen genieten.

Dat u zelf verklaart dat reeds Duitsland of België reeds bij aanvang uw eindbestemming was (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), wijst erop dat u geen enkele intentie had om in Griekenland een bestaan op te bouwen. Derhalve kan er ook van uit gegaan worden dat u niet de nodige inspanningen getroostte om hulp te ontvangen in Griekenland.

In het licht van de voorgaande vaststellingen kan worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, in Griekenland gegarandeerd zijn. Uw levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. U geniet reeds internationale bescherming en u kon, zoals hierboven geargumenteed, geen belang aantonen bij bijkomende bescherming.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en

uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatie-richtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Het document dat u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen uw aanvraag niet in positieve zin wijzigen. Zij bevestigt immers gewoon uw identiteit, die hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming geniet in Griekenland en bijgevolg niet kan worden teruggeleid naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Bovendien gaat verzoeker met deze vraag voorbij aan het gestelde in artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, dat de principieel schorsende werking van onderhavig beroep ten aanzien van eventuele verwijderingsmaatregelen stipuleert.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt:

(...)

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat".

2. Een dergelijke beslissing op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 3 december 2019. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing genomen op 29 januari 2020.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, §3, derde lid Vreemdelingenwet.

3. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat, aangezien een verzoeker om internationale bescherming een verzoek indient, er binnen vijftien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Het verzoek tot internationale bescherming dateert van 3 december 2019. Uiteindelijk werd de bestreden beslissing genomen op 29 januari 2020.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt derhalve dat verweerder niet meer over de mogelijkheid beschikt op 29 januari 2020 om de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van meer dan vijftien werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoekster zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen.

Door echter op 29 januari 2020 alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

4. Bovenvermelde verplichting dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004,

nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, §3 Vreemdelingenwet gelezen met de artikelen 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

5. Ondergeschiedt, merkt de verzoekende partij op dat het verzoek tot internationale bescherming maar onontvankelijk kan worden verklaard indien werkelijk vaststaat dat de verzoekende partij internationale bescherming verkrijgt in een andere lidstaat van de Europese Unie (zoals Griekenland).

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt (eigen onderlijning):

(...)

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet vereist derhalve dat actueel is aangetoond dat een verzoeker om internationale bescherming dergelijke bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De vraag stelt zich derhalve of actueel (evenals op het moment van het nemen van de bestreden beslissing: 29 januari 2020) is aangetoond dat de verzoekende partij dergelijke bescherming geniet.

Verzoeker werd erkend als vluchteling door de Griekse autoriteiten, doch verliet Griekenland en keerde sindsdien niet meer terug. Zij heeft sindsdien geen officieel verblijf meer in Griekenland en stond niet meer in contact met de Griekse overheid.

Het is bovendien onduidelijk in welke mate het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onderzoek heeft verricht of verzoeker weldegelijk, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, nog erkend is als vluchteling (met bijhorend verblijfsrecht) in Griekenland.

In de bestreden beslissing wordt hierover slechts gesteld: "Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland (persoonlijk onderhoud p.3 en vraag 22 DVZ p.10)", waardoor verweerder zich hoofdzakelijk lijkt te steunen op de verklaringen van verzoeker dat hij erkend werd als vluchteling in Griekenland. Deze erkenning situeert zich echter voor het vertrek van verzoeker uit Griekenland.

Hieruit kan geen zekerheid worden gepuurd dat verzoeker actueel nog steeds erkend is als vluchteling (met bijhorend verblijfsrecht) in Griekenland, terwijl dit de basis vormt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Het blijkt dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten. De verzoekende partij wijst daarbij op de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming).

Het komt derhalve aan de verwerende partij toe, die zich beroept op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet om het verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren, om met de vereiste zorgvuldigheid na te gaan of de verzoekende partij actueel nog steeds beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland. Dit blijkt onvoldoende te zijn vastgesteld. Er werd geen onderzoek gedaan naar de actuele situatie. Hieruit blijkt dan ook onvoldoende of de verzoekende partij ook actueel, gelet op de vermelde artikelen van de Kwalificatierichtlijn, beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland.

Hierom blijkt dat het onderzoek door de verwerende partij onzorgvuldig werd gevoerd. Het komt dan ook gepast voor om de beslissing van het Commissariaat-Generaal te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden, met name dat kan worden nagegaan of de verzoekende partij actueel nog steeds beschikt over de vluchtelingenstatus in Griekenland.

6. In uiterst ondergeschikte orde, merkt de verzoekende partij op als volgt. De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als volgt:

(...)

Artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat".

Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten evenwel steeds gerespecteerd worden.

Het terugsturen van een verzoeker om internationale bescherming mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoeker om internationale bescherming in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat.

In casu wijst de verzoekende partij erop dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en wijst de verzoekende partij erop dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in hun specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut (zie verder hieronder).

De verzoekende partij wijst op de opvang- en huisvestingssituatie in Griekenland. Verzoeker kreeg geen steun en diende hierdoor zelfs op straat te leven. Daarnaast heeft de verzoekende partij gewezen op het gebrek aan werkgelegenheid en (taal)onderwijs (oftewel de mogelijkheid tot het verbeteren van de toegang tot de arbeidsmarkt). De verzoekende partij was niet in staat een arbeidsinkomen te verwerven hierdoor, hetgeen niet wordt tegengesproken in de bestreden beslissing. Dit betreft zowel een algemeen geldende reden (de zwakke Griekse economie) als de specifieke situatie van de verzoekende partij (die de Griekse taal niet machtig is en deze kennis niet kan verwerven op basis van zijn situatie, zie hieronder). Meer algemeen, wees verzoeker tevens op het algemeen negatief klimaat in Griekenland tegen migranten en de problemen die heersen in dit land (o.a. de drugsproblematiek die heerst in Griekenland).

In de bestreden beslissing wordt, in reactie hierop, verwezen naar algemene informatie uit Griekenland waaruit blijkt dat "personen met een status" weldegelijk de vereiste (doch minimale) hulp zouden krijgen. Er wordt verweten aan verzoeker dat hij onvoldoende zou hebben getracht om zijn rechten op te eisen. Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt echter niet aangegeven welke stappen verzoeker dan wel kon zetten om alsnog o.a. financiële steun en huisvesting te verkrijgen.

Het onderzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is op dit punt onzorgvuldig gevoerd. Er blijkt niet dat er (effectieve) opvangmogelijkheden zouden zijn voor verzoeker, terwijl in de bestreden beslissing het aan de verzoekende partij wordt verweten om niet de nodige stappen te hebben gezet om dit te verkrijgen.

Welke stappen er werden nagelaten te zetten wordt nergens toegelicht (of onderzocht).

In de betreden beslissing wordt gesteld dat dit veronderstelde gebrek aan inspanningen mede zou zijn ingegeven omdat de verzoekende partij steeds van plan was om naar België te komen. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vergeet evenwel te vermelden dat de verzoekende partij genooddaakt was om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Griekenland (ook al was dit inderdaad niet het door hem geprefereerde land) en hij hier vervolgens verbleef en trachtte een menswaardig leven op te bouwen. Dit betekent geenszins dat de verzoekende partij zou hebben nagelaten om de middelen uit te putten die ter beschikking stonden. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven welke mogelijkheden er zouden zijn voor de verzoekende partij om huisvesting te bekomen.

De verzoekende partij ontbeert de noodzakelijke basisbehoeften (zoals huisvesting, zie hierboven) en vervolgens de mogelijkheden om een inkomen te verwerven (hetgeen niet wordt betwist). Dit maakt de situatie van verzoeker bijzonder penibel.

Hij kan niet zelf voorzien in de uitbouw van een menswaardig bestaan en ontbeert de nodige ondersteuning vanuit de nationale overheid. Hij loopt hierdoor bij een terugkeer een risico op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt.

De verzoekende partij wijst op bovenvermelde tekortkomingen, waardoor hij - ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatuut in Griekenland - het land diende te verlaten. De verzoekende partij wijst erop dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat zij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij op het gebrek aan

huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in hun specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut.

Het onderzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is om bovenvermelde redenen gebaseerd op een onzorgvuldige beoordeling, minstens blijkt dat er een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd.

De verzoekende partij wijst er derhalve op dat het voldoende is aangetoond dat in hun individuele geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6 §3, 3° Vreemdelingenwet zijn niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt."

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in het administratief dossier blijkt dat hij reeds internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland, omdat (ii) zijn basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, in Griekenland gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat hij geen belang kan aantonen bij bijkomende bescherming, en omdat (iii) niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de formele motiveringsplicht geschonden zou zijn omdat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de termijn van vijftien werkdagen waarbinnen deze beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet had moeten worden genomen *in casu* overschreden werd, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet niet in – wat de relevantie is van deze redenen voor de inhoudelijke beoordeling van de bestreden beslissing.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

3.3.2. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

In de parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt nog het volgende gesteld:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt geoordeeld:

“Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u internationale bescherming heeft gekregen in Griekenland (persoonlijk onderhoud p.3 en vraag 22 DVZ p.10).”

Deze motivering wordt niet betwist in het verzoekschrift, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer aanspraak zou maken op internationale bescherming in Griekenland. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat,

mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

In zoverre verzoeker suggereert dat hij actueel mogelijks niet langer over een internationale beschermingsstatus in Griekenland beschikt en hij de commissaris-generaal verwijt voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet te hebben nagegaan of hij actueel nog steeds erkend is als vluchteling en over een bijhorend verblijfsrecht beschikt in Griekenland, benadrukt de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (zie de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt verzoeker geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Griekenland verlaten heeft, er sindsdien niet meer officieel verblijft en niet meer in contact staat met de Griekse overheid kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over de vluchtelingenstatus beschikt. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat hij in Griekenland de vluchtelingenstatus "voor drie jaar" verkreeg, maar doelde daarbij wellicht op de geldigheidsduur van de aan zijn status gekoppelde verblijfsvergunning (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Deze interpretatie vindt ook steun in de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 12, map met 'landeninformatie'). Aangezien de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van de nodige stappen.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoont dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, met name wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 88-90 e.v.).

Blijkens zijn verklaringen verkreeg verzoeker in Griekenland een internationale beschermingsstatus nadat hij er tegen zijn wil een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Tijdens zijn

persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd waarom hij bijna een jaar na het krijgen van een statuut uit Griekenland vertrokken is, verklaarde verzoeker dat Griekenland zijn bestemming niet was, dat hij er van niemand hulp ontving en er als vluchteling geen rechten had. Volgens verzoeker was er geen verandering in zijn situatie nadat hij als vluchteling werd erkend (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en 8). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, stroken deze verklaringen niet met algemene informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat vluchtelingen in Griekenland toegang hebben tot werk, onderwijs, sociale uitkeringen en medische zorgen (adm. doss., stuk 12, map met 'landeninformatie'). Voor zover enig geloof mag worden gehecht aan zijn beweringen dat hij in Griekenland geen enkele hulp ontving, financieel of anderszins, en op straat of in leegstaande huizen diende te verblijven, blijkt uit zijn verklaringen allerm minst dat verzoeker ooit de intentie heeft gehad om in Griekenland daadwerkelijk een bestaan op te bouwen, laat staan dat hij zich de nodige inspanningen heeft getroost om de rechten die hij als vluchteling bezat te doen gelden. Zo heeft verzoeker zelf geen enkel idee waarom hij geen geldelijke steun heeft gekregen, terwijl uit voormelde informatie blijkt dat vluchtelingen aanspraak kunnen maken op sociale uitkeringen onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Verzoeker zou zich een keer hebben ingeschreven om zich te laten behandelen voor geheugenproblemen, maar nooit een afspraak hebben gekregen (*ibid.*, p. 8). Dit betreft evenwel een loutere bewering die verzoeker niet staft met enig begin van bewijs. Evenmin toont verzoeker aan dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben gehad tot de arbeidsmarkt. Door in het verzoekschrift aan te voeren dat in de bestreden beslissing niet wordt tegengesproken dat hij niet in staat was om een arbeidsinkomen te verwerven omwille van een gebrek aan werkgelegenheid en (taal)onderwijs, gaat hij uit van een foutieve lezing van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet concreet aan dat hij in Griekenland daadwerkelijk verhinderd was om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Waar verzoeker hekelt dat het CGVS heeft nagelaten om te duiden welke stappen hij had moeten zetten om financiële steun en huisvesting te verkrijgen, benadrukt de Raad dat het onderzoek van de commissaris-generaal in het licht van het weerlegbaar vermoeden dat een persoon die internationale bescherming verkreeg door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, geenszins inhoudt dat de commissaris-generaal exact duidt hoe, waar, in welke omstandigheden en onder welke voorwaarden verzoeker toegang zou kunnen krijgen tot huisvesting of financiële steun in Griekenland. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om aan te tonen dat de aan hem verleende bescherming in Griekenland niet actueel of ontoereikend zou zijn, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat hoger is uiteengezet.

Waar hij er verder in het verzoekschrift nog op wijst dat hij genoodzaakt was om in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in te dienen en er vervolgens verbleef en een menswaardig leven trachtte op te bouwen, doch dat dit geenszins betekent dat hij zou hebben nagelaten de middelen uit te putten die hem ter beschikking stonden, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de pertinente gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk betoog volstaat niet ter weerlegging of verklaring van de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoeker nog wijst op "*het algemeen negatief klimaat in Griekenland tegen migranten en de problemen die heersen in dit land (o.a. de drugsproblematiek die heerst in Griekenland)*", dient te worden vastgesteld dat hij geen melding maakt(e) van veiligheidsincidenten die specifiek tegen hem zouden zijn gericht. Door louter te verwijzen naar een algemene situatie zonder deze *in concreto* te betrekken op zijn eigen persoon, maakt verzoeker het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk. Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere bewering waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij in Griekenland geen bescherming tegen *refoulement* geniet. Te dezen kan worden volstaan met een verwijzing naar wat hoger is uiteengezet met betrekking tot het vermoeden dat personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie behandeld worden in overeenstemming met de fundamentele vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM, waaronder het beginsel van non-refoulement. Uit niets kan blijken dat de Griekse autoriteiten gepoogd hebben om verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de door artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet opgelegde termijn heeft overschreden, wordt erop gewezen dat de wetgever aan het overschrijden van deze termijn geen gevolgen heeft verbonden. Aldus dient deze termijn te worden beschouwd als een termijn van orde, waarvan de overschrijding geen rechtsgevolgen meebrengt. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, belet de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen de commissaris-generaal dan ook niet om op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet een beslissing houdende niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming te nemen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

3.3.3. Verzoeker toont evenmin aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing de redelijke termijn niet zou zijn gerespecteerd. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoeker toont niet aan – welk belang verzoeker heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Verzoeker kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat een vernietiging van de bestreden beslissing omwille van de schending van de redelijke termijn tot gevolg heeft dat de commissaris-generaal opnieuw een beslissing zal moeten nemen inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming, zodat verzoeker nog langer zal moeten wachten op een uitspraak daarover.

3.3.4. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. X). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. X, Vermeulen). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan en maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. X; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt. Dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet opgelegde termijn van orde heeft zoals hierboven reeds werd aangehaald geen rechtsgevolgen, zodat ook hieruit geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan worden afgeleid.

3.3.6. In zoverre verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid de redenen waarom hij zich niet (meer) op de bescherming van de Griekse autoriteiten kan beroepen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN